

הת'מדומה הלוי וכלה'מדומה עורקבי (בשמלה משובצת) הזמן יעשה את שלו

שיחצרו לכל מפלגה באיזורי הבחירות ה שונים.

הצעת חיים צדוק: זוהי ההצעה האחרונה בנידון והיא הועלתה על ידי ח"כ מפא"י, שהעבירה להכרעת המפלגות האחרות. עיקרה: הארץ תחולק ל-10 או 12 אזורי בחירה, שבכל אחד יבחרו 10 או 12 ח"כים, לפי שיטת הבחירות היחסיות. דבר זה עשוי לקפח את המפלגות הקטנות, שניצ'ו גיהן לא יזכו להיכלל בעשרת המקומות הראשונים ובצורה זו יאבדו בסיכום הארץ צי את הקולות שקיבלו במחוזות הבחירה. בעוד שקולות אלה, המפורזים ברחבי המדינה כולה, יכולים לפי השיטה הקיימת לעבור את אחוז החסימה ולזכות את המפלגה בשניים-שלושה צירים — הרי שעל ידי פיצול הקולות בין האיזורים לא יספיקו לבחירת מועמד אף באחד מן האיזורים. בצורה זו היו נשארים רק ארבעה גושים עיקריים: שמאלי (מפ"ם) וחלק מאחדות העבודה, מפא"י, דתי (בו ישלטו הדתיים-הלאומיים) וימני (בו תשלוט חרות).

מפלגות אחרות יקדימו. רוב המשתתפים בחיכות התנגדו בשלב זה לשינוי שיטת הבחירות בצורה כלשהי, אם כי מיעוט ניכר תמך בעקרונות של הצעת צדוק. איש לא תמך בהצעת בן-גוריון — דבר ש'הייל קוק המליץ עליו בעת ביקורו האחרון בארץ. לבסוף הציע מנחם בגין החלטה שתקבלה פה אחד: לפסול את הצעת בן-גוריון, וכן להקים ועדה שתציע להעידה הארצית של התנועה תיקונים בשיטת הבחירות הקיימת.

"אסור לנו בכלל להציע הקמת ועדה כזו, התנגד תחילה אחד המתווכחים, כי הדבר ישמש אור ירוק למפלגות אחרות, שיודו דרוו ויגיעו לידו הסכם עם מפא"י בשאלה זו. כל זמן שידוע שאנחנו מתנגדים לשינוי שיטת הבחירות, מחזיקות המפלגות האחרות מעמד. אם יתעורר חשש שאנו נשנה את דעתנו, יקדימו אותנו בכך מפ"ם או אחדות העבודה, ואז ממילא אפשר יהיה להעביר את החוק בכנסת גם בלעדיו."

האזהרה לא הועלה; ההעדה הוקמה. היה זה, לפי הערכה זרה, צעד ראשון לקראת תמיכת חרות בשינוי שיטת הבחירות.

נוער

מות האה

ביום הראשון האחרון היו בני משפחת נקיב מכונסים כולם, בביתו של אחי ה' אחים בלוד, אשר ערך ברית מילה לבנו. גם מוחמד נקיב בן ה-17 היה נוכח. הוא חזר לבית-הוריו אחרי הברית, ובמשך כל יום המחרת התנהג באופן טבעי. לפת ערב התרחק, החליף בגדיו — ומאו לא נראה יותר. ביום שלישי בבוקר פנה קצין משטרת לוד לאבי המשפחה, הודיע כי ברצונו לערוך חיפוש בבית. אחרי החיפוש הוזמן האב למשטרה, שם אמר לו קצין שירותי-הבטחון: "אני מצטער מאוד, אבל עלי לומר לך משהו שיכאב לך מאוד. בן מוחמד נהרג הלילה ליד אשקלון."

אותה שעה כבר מסרו העיתונים כי נער ערבי נהרג ושני חבריו נפצעו. בעת שניסו לעבור את הגבול לרצועת עזה.

מדוע ברחו? אילו תמה הפרשה ב זאת, היתה המשפחה אוספת את מתה ושרתת. אך הריגתו של מוחמד בן ה-16 זכתה

קורבן נקיב משהו שיכאב מאד

למקום נרחב בעתונות העברית, שפירסמה סיפורים זהים כמעט על ההרוג ורקעו הי' משפחתי.

סיפורים אלה תיארו את מוחמד כבן ל' משפחה אמידה, בעלת קרקעות ופרדסים, שעבד כמכונאי בתה"ל והשתכר 10 לירות ליום — עובדות שאינן נכונות.

בשיחה עם כתב "העולם הזה" התלונן אחיו המבוגר של מוחמד פאלח, העובד כמסגר בתל-אביב, על סילוף העובדות. אולם יותר מכל התמרמר על כי סיפורים אלה מכוונים להסחית את הדעת מן ה' מצב שבו נתונים הצעירים הערביים ביים במדינת ישראל. התרעם ה' אה בן ה-26, הדובר עברית צחה:

"האם טרח מישהו לשאול מדוע ברחו אחי ושני חבריו, בני ה-16 ו-15? האומנם, המניע הלאומי הוא כה חזק, כפי שטען אחד העתונים, שהוא מסוגל לחתוף אותם לצעד כזה? והלא נערים אלה היו בני ארבע או חמש עם קום המדינה, התחנכו בבתי ספר ישראלים וגדלו בעיר מעורבת, בחברת יהודים!"

"הגורמים שהניעו את אחי ואת שני חברי (והמניעים נוער ערבי בכלל) לחשוב על בריחה מן הארץ — גורמים אלה נעוצים במצב החברתי הגרוע בו נתונים ערביי יש' ראל. את שעות הפנאי מבלים נערים אלה לא בפעילות קונסטרוקטיבית במועדון, כי משחקי ספורט או בקריאת ספר. שום דבר כזה אינו קיים בחברה הערבית בארץ, ובמיוחד בלוד. השלטונות והמוסדות האחרים אינם דואגים להקים דברים כאלה. לכן מבלים הנערים הערביים את זמנם, מחוסר ברירה, בבתי-קפה וליד מקלטי-הטלוויזיה, בהזנה לדברי ההסתה של תחנות השידור הערביות. נוער כזה, אשר כל פעולה חברתית שהיא נשללת ממנו והמרגיש בריקנות — איך אפשר לצפות ממנו שיאהב את המדינה ו' יעדיף לשבת בה?"

תגובתו של האב היתה שקטה אך נמרצת. הוא הזמין את יהודה לתנותו, הסביר לו כי על גילי להמשיך ללמוד, ביקש ממנו להניח לה בשך שנה ולא להתראות עמה. יהודה נכנע. במשך שנה תמימה לא הפך את ההסכם. הורי הצעירה חשבו כי גילי תשכח אותו תוך תקופה זו. אך הם התאכזבו

אני בטוח שתכליתם של הבורחים לא היתה לרגל או לשרת בצבא רע"ם כפי שטענו העתונים. הם ברחו פשוט מתוך קלות-דעת וחוסר ייעוד שימלא את הריקנות הנוראה שבחיהם.

הנשואים לא נתקיימו. האב, מאיר, היה מוכן להיכנע. אך לעומתו האם, שושנה, המשיכה להילחם. ואילו גילי ויהודה המשיכו לצאת יחדיו. הם קבעו מסיבת אירוסין, ה' מינו את הורי יהודה לביתה של גילי. היה נדמה כי הכל בא על מקומו בשלום.

האם כך הוא המצב בתוך הנוער היהודי? ההפלייה בשטח זה, השוללת כל פעילות חברתית מהנוער הערבי מסוכנת. אלה הן תוצאותיה.

שלום זה היה קצר מאוד. המנוחה היחידה לה זכה יהודה המובטל היתה כשהוכנס, מיד אחרי אירוסיו, למשך חודש לבית-חולים, שעה שלקה במחלת הטיפוס.

האם רצח נוער ערבי בן 17 פותר את הבעיה?

במשטרת רמת-גן, לשם הוזמנו כולם, ה' שיבו אותם הקצינים מסביב לשולחן עגול, ניסו לשכנע את הוריה של גילי להסכים לשידוך ואת גילי עצמה לחזור הביתה. ה' הורים לא נכנעו. גם גילי לא. הפעם היא הציעה את התנאים. "אחזור הביתה רק אם תאפשרו לי להתראות עם יהודה מתי ש' ארצה". היא התריסה כלפי ההורים. "על גופי המת!" ענה האב. השיחה נסתיימה בקיפאון. אולם, כפי שגילי ידעה, יהיה קיפאון זה קצר מאוד.

"עניין בריחת נוער ערבי מן הארץ קיים כבר מספר שנים. איזה צעדים קונסטרוקטיביים עשו השלטונות למען פתרון בעייה מכאיבה זו?"

האם ההסתה בעתונים, והאשמות בריגול ובגיס חמישי מביאים תועלת למדינה ולתור' שביה? הרי הם רק זורעים שינאה בין העם הערבי והעם העברי היושבים בארץ זו. אנו זועקים: רוצים פתרון! אחי אבד, אבל אותה הסכנה עדיין מאיימת על אלפי נערים ערביים אחרים!"

אבא ואמא עורקבי חזרו לתל-אביב. גילי נסעה לראשון-לציון, שם תמתין ליום הולד' תה השש-עשרה בעוד חודשים כי או תהיה היא רשאית להינשא באמת ובתמים — בהתאם לחוק.

דרכי-חיים הכלה הצעירה

"מסכן, יהודה. הוא ילך עכשיו לבית' הסוהר בגלל האהבה הגדולה שלו." נדו

מכירת הכרטיסים החקה במשרדי "לאן", "כנף", "הוקוקו", "במה", "פז" ברמת-גן ובכל יתר המשרדים למכירת כרטיסים הופעת הבכורה - היכל התרבות - 2-3.7.60